

σιν ὡς ἀνὴρ ἐπιεικῆς, δυστυχῶς διὰ τὸν πρὸς τὴν ἀρχὴν ἔρωτα τοῖς πᾶσι τὰ πάντα γινόμενος, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πατριαρχείᾳ ζητήσας ἴν' ἀνυψώσῃ τὸ γόητρον τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος, ἐφ' ᾧ προὔκάλεσε καὶ τὴν ἔκδοσιν βερατίων διὰ τοὺς ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ παραμελήσας τὰς ἐπαγγελίας τοῦ αὐστηροῦ μοναχικοῦ βίου, ἀφείς ἴνα διάγωσιν οἱ ἀρχιερεῖς δίκην κοσμικῶν, μηδὲ ὅλως τηρήσας τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν μεγάλων δεσποτικῶν ἑορτῶν, μηδὲ τιμωρήσας τοὺς παραβάτας τῶν ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων: ἐν δὲ ταῖς μετὰ ταῦτα πατριαρχείαις φιλοχρήματος φανείς καὶ τυραννικός, κολακεύσας τοὺς ἰσχύοντας φαναριώτας, καὶ καταδιώξας τοὺς οὐ φιλίως αὐτῷ προσκειμένους ἀρχιερεῖς. Παυθεὶς ἐν ἀρχαῖς ἴσως τοῦ 1733 ἐξωρίσθη εἰς Κύπρον¹¹⁴⁸.

Οἱ χρονογράφοι Βεντότης καὶ Κούμας μιμνήσκονται καλῶν τινῶν πράξεων τῆς πρώτης τοῦ Παΐσιου Β' πατριαρχείας: 1) τῆς συνόδου τῆς συνελθούσης ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τῶν λατινικῶν καινοτομιῶν· 2) τοῦ συνοδικοῦ τόμου περὶ τῆς εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχιερωσύνης προβιβάσεως τῶν πεπαιδευμένων καὶ σεμνόν βιον ἐπιδειξαμένων κληρικῶν· ὁ Παΐσιος ἐμερίμνησε τῆς διασώσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς, συστήσας εἶδος τι σχολῆς ἐπὶ τούτῳ¹¹⁴⁹. ὡσαύτως ἐκδεδομένον ἐστὶν ἐν μὲν γράμμα τοῦ Παΐσιου χρονολογούμενον τῷ 1727 περὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ γενομένης ἀνοικοδομῆς τοῦ ναύσκου τῆς ἐν Κων/πόλει Ζωοδόχου Πηγῆς, μία δὲ ἔκδοσις (ἀπὸ 15 μαρτίου 1728) πρὸς χειροτο-

1148. Αἱ περὶ Παΐσιου πληροφορίες παρὰ Βεντότη, Κούμα, καὶ Κομνηνῷ Ὑψηλάντη.

1149. Βλ. τὸ περὶ τῆς σχολῆς ταύτης ἄρθρον μου ἐν ε' Ἐκκλησ. Ἀληθείᾳ, τόμ. Η', σελ. 35—36.

